Lénárt Emese

Aranyhíd

Nyugodt mozdulatokkal szelte a vizet. A hullámok belekapaszkodtak a törzsébe, a karjai szabályos szívformát rajzoltak a tó smaragdzöld vizébe, a lábszáraival meg erősen kifelé rúgott, mintha végleg maga mögött akarná hagyni mindazt, ami a múltban fájdalmat okozott neki. Egyenletesen, szépen lélegzett. Élt.

Hunyorított kicsit, és arra koncentrált, hogy pontosan az aranyhíd közepén haladjon, amit a nyári késődélutánon a horizonton lemenő Nap fest a hullámok tetejére, ahogy egy tehetséges művész kezeli az ecsetet, amikor pont annyi aranyfénnyel emeli ki az alkotás apró részleteit, amennyi szükséges, és bár a vízben úgy tűnik, a meg-megcsillanó fodrok elkülönülnek a többitől, ez csupán érzéki csalódás, mert minden hullám ugyanannak a lényegiségnek a kifejeződése, akkor is, ha ragyog. Maga sem tudta, hová tempózik. Talán át a túlsó partra, fel egyenesen az égbe, vagy miként gyerekkorában fantáziált róla, valamilyen furcsa víz alatti birodalomba, ahol mindenféle tökéletlen lények élnek, akik befogadják és szeretik.

Ő mégis inkább a befelé vezető, az elmét és a szívet összekötő szakaszt választotta, az volt az ő terepe, az igazi kihívás, a világ leghosszabb és legnehezebb útja, mert ott is van valahol egy aranyhíd, amin csak a legkitartóbbak jutnak át, azok, akik soha nem adják fel, és ha egyszer elindultak, nem fordulnak vissza.

– Diaa, diaa, diaa – idézte fel Peti, az autista kamaszfiú különös szavait, amikre játékosan ugyanezekkel a kifejezésekkel válaszol a többórás gyerekfelügyelet alatt. Az édesanyának addig van ideje szusszanni, önmagára figyelni egy kicsit. Ilyenkor ő maga próbál hidat eszkábálni a semmiből, ami rövid időre kapcsolatot teremthet védencével, akinek fogalma sincs az emberiség létező szerkezeteiről, szimbolikus jelentésű motívumairól, hídépítő mérnökökről, munkásokról, ókorról meg reneszánszról, békéről és háborúról, ahogy arról sem, hogy itt a földi világban még hányféleképpen kapcsolódhatunk. Kiszedi a fiúnak a meleg levest, felszeleteli a kedvencét, a zsenge uborkát, felkockázza a sajtos melegszendvicset, gyümölcspürében beadja neki a vitamint, le- és felöltözteti, kitörli a fenekét, és békén hagyja, amikor szükséges. Peti őszinte mosollyal, hajsimogatással és kedves pacsival hálálja meg a gondoskodást, majd újra belefeledkezik a saját világába.

Aranyhídon kel át akkor is, amikor utat keres a másikhoz, akivel érzi, hogy összetartoznak, de a traumáik mentén nem könnyű az összecsiszolódás. Ilyenkor egy helyben toporog, felbukkan az ördögi kétely, a bizalmatlan bizalom, hogy bele merjen-e ereszkedni a kapcsolatba, az ismeretlen újba, míg végül összeszedi minden bátorságát, lassan elindul, és kettejükre bízza a választ: ebben a teljes önátadásban, sebeikben kitakarva igazán látják egymást?

Bárcsak az anyja és az apja közé is aranyhidat építhetett volna a válásuk idején, mert ott átkelésről szó sem lehetett, csak végérvényes és visszavonhatatlan szétszakíttatásról, eltávolodásról, amit olyankor él át az ember, amikor a másik elhagyja, elhidegül tőle, és amennyiben bármilyen halvány remény felbukkan a házasság megmentésére, a híd ahelyett, hogy feloldaná a rettenetet, és a visszatalálás lehetősége lehetne, a felek sérelmei miatt elhagyatott, rozsdás átkelővé válik, amire épeszű ember nem merészkedik.

Hány és hány ilyen aranyhidat látott összeomlani, ami valami magasabb felé vezethette volna a környezetében élőket, de akiknek lehetőségük lett volna az átkelésre, azoknak az aranyhíd nem volt más, mint több tonna, karbantartott, majd elenyésző acél- és vastömeg, ami csak arra való, hogy nap mint nap átjáróként szolgáljon a meg nem élt életek, a város dugókkal teli jobb- és bal partja, az illuzórikus örömök és a mélybe rántó kínlódás között, a vélt biztonság- és állandó otthonkeresésben, minden reggel újra meg újra elölről kezdve mindent, örök körforgásban.

Ő nem ezt akarta. Mire az aranyhidat felismerte minden folyó, patak és völgy feletti átkelőben, a saras, mocsaras puszták foghíjas pallóiban, országrészek, nemzetek, emberek, a látható és a láthatatlan világok között, az óceán, tó és tenger közepén, a legzavarosabb koszos pocsolyában, amit ugyanúgy érnek a napsugarak, mint a gondozott kerti tavat, addigra tudta, hogy kivételes szerencséje van, ami nem adatik meg mindenkinek. Arra nem emlékezett, hogy pontosan hol történt ez a megrendítő eszmélés, észak, dél, kelet és nyugat, mi több, a középpont is teljesen jelentőségét vesztette, de abban biztos volt, hogy az életében átélt szenvedés ehhez a ráébredéshez vezette. Visszatalálni ugyanoda, ahonnan útra kelt: önmagához meg azon is túl.

– Mi végre történik mindez? – töprengett, miközben továbbra is úszott, hiszen milyen kevésen múlik az élet, jó messzire eltávolodott a parttól, a bóját is elhagyta már, de ahelyett, hogy pánikba esett volna, az ösztönére és a józan eszére hallgatott: ideje visszatérni. Egy utolsó pillantást vetett a Napra, amint megfordul, az égitest a háta mögé kerül, onnan

fogja kísérni, amíg el nem tűnik, hogy átadja a helyét a növő Holdnak. Amint irányt váltott, az aranyhíd eltűnt. A zöldellő, gyerekzsivajtól hangos partszakasz most távoli vékony vonalként húzódott előtte, mintha egy óriás hirtelen rendet és csöndet teremtett volna. Csupán a hűsítő hullámok maradtak vele, a körülötte elterülő kétmilliárd köbméternyi víztömeg. A hátára feküdt, és csak annyira mozgatta a lábait és a kezeit, hogy a víz felszínén tartsa magát. Könnyűvé és üressé vált. A fölötte köröző madarakat ekkor vette észre. Vajon éhesen prédára vadásznak, vagy a menedéket nyújtó nádas, netán a tenger felé repülnek, esetleg ők is az aranyhíd után kutatnak, amely egy pillanatra egész biztosan felfedi magát mindenkinek – amikor annak ideje van.